

LBRIS

We know
books

ANA HUANG

twisted
HATE

Inamici cu beneficii

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

NICIODATĂ NU VA IEȘI NIMIC BUN ATUNCI CÂND GLISEZI LA DREAPTA, într-o aplicație de *dating*, pe poza unui tip care ține în mână un pește. Iar dacă numele respectivului tip e *Todd*, atunci situația e de două ori mai alarmantă.

Ar fi trebuit să am mai multă minte. Și totuși iată-mă aici: stau de una singură în *Broze Gear*, unul dintre cele mai căutate baruri din Washington D.C., și sorb din băutura mea ridicol de scumpă — vodcă cu apă minerală —, după ce tocmai mi s-a tras clapa.

Exact!

Pentru prima oară în viață, am fost lăsată cu ochii în soare. Și a făcut-o tocmai Todd Mănuitorul-de-Pești. E de-ajuns de neplăcut încât fata căreia i s-a tras clapa să zică *ei, ce dracu!* și să spargă șaisprezece dolari pe o singură băătură, chiar dacă are doar un salariu de job part-time.

Care-i faza cu bărbații și cu pozele cu pești? Nu-s capabili să aleagă ceva mai creativ? De pildă, să se scufunde în cușcă, printre rechini. Pozele ar avea tot o temă marină, dar ar fi mai puțin plicticoase.

Poate e bizar că mă obseda treaba cu peștele, dar măcar mă împiedica să mă gândesc la cât de oribilă fusese ziua mea și la stânjeneala care mă cuprinsese.

Surprinsă de o ploaie torențială, la jumătatea drumului prin campus, fără nicio umbrelă prin preajmă? Bifat. (cică 5% șanse de ploaie!!! Da' de unde! Ar trebui să dau în judecată aplicația Meteo.)

Blocată pentru 45 de minute, din cauza unei defecțiuni, într-un vagon de metrou care pute a transpirație? Bifat.

Petrecur trei ore căutând un apartament de închiriat, din care m-am ales doar cu bășici în tălpi și cu zero rezultate? Bifat.

După ziua asta infernală, am vrut să anulez întâlnirea cu Todd, însă deja amânasem de două ori — prima oară, din cauză că grupul meu de studiu schimbase ziua când urma să ne reunim; a doua oară, fiindcă nu mă simțeam bine —, dar nu voiam să-l fac să aștepte încă o dată. Așa că m-am îmbărbătat și am venit la bar, doar ca să mă trezesc că Todd mă lasă baltă.

Da, universul are simțul umorului. Unul de rahat.

Am terminat de băut și i-am făcut semn barmaniței.

— Îmi aduci nota, te rog?

Abia începuse *Happy Hour*, dar eu ardeam de nerăbdare să ajung acasă și să mă consolez cu adevăratele iubiri ale vieții mele. Netflix și înghețata Ben & Jerry nu mă dezamăgesc niciodată.

— Consumația dumneavoastră a fost plătită deja, mi-a răspuns barmanița.

Când sprâncenele mele au țâșnit în sus, tipa a înclinat din cap în direcția unei mese dintr-un colț. Era plină de tipi la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcați la costum. Judecând după hainele lor, probabil că lucrau în domeniul consultanței. Unul dintre ei, care semăna cu Clark Kent și purta o cămașă cadrilată, și-a ridicat paharul spre mine și a zâmbit.

— V-a făcut cinste consultantul Clark, m-a lămurit barmanița.

Mi-am înăbușit râsul. La rândul meu, am ridicat paharul și i-am zâmbit. Vasăzică nu doar mie mi se părea că tipul seamănă cu Superman.

— Datorită consultantul Clark, n-o să fiu nevoită să mănânc ramen la plic în seara asta, așa că să trăiască! am comentat.

Cei șaisprezece dolari aveau să rămână în contul meu. Oricum, am lăsat bacșiș. Dat fiind că lucrasem în industria serviciilor, mereu aveam grijă să las un bacșiș consistent. Nimeni nu e obligat să aibă de-a face cu cretini atât de des precum sunt angajații din domeniul ăsta.

În timp ce sorbeam ultima gură din băutura mea gratuită, nu mi-am luat ochii de la consultantul Clark. Privirea lui aprobatoare îmi cântărea fața, părul și corpul.

Nu cred în falsa modestie. Știu că arăt bine. Și mai știam că, dacă în clipa aceea m-aș fi dus la masa lor, mi-aș fi oblojit orgoliul rănit

primind băuturi, complimente și — dacă Clark era priceput —, poate că mai târziu aș fi avut parte de vreo două orgasme.

E tentant, dar... nu. Eram prea obosită ca să mă înham la toată tevatura de dinaintea unei partide de sex.

M-am răsucit cu spatele la el, însă nu înainte de a-i surprinde expresia dezamăgită. Spre lauda lui, consultantul Clark a înțeles mesajul — *mersi pentru băutură, dar nu vreau să ducem lucrurile mai departe de-atât* — și nu a încercat să mă abordeze. Spre deosebire de majoritatea bărbaților.

Mi-am petrecut peste umăr bareta poșetei și tocmai mă pregăteam să-mi iau haina din cârligul montat sub teigheaua barului, când un glas profund, obraznic și tărăgănat mi-a făcut să mi se zbârlească părul de pe ceafă.

— Salut, J.R.!

Două cuvinte. Doar de-atât era nevoie ca să mi se declanșeze reacția „luptă sau fugi”. Sincer vorbind, devenise un fel de reflex pavlovian. De fiecare dată când îi auzeam vocea, pulsul îmi creștea alarmant de tare.

De. Fiecare. Dată.

Văd că ziua asta merge din rău în mai rău.

Degetele mi s-au încheștat pe bareta poșetei, dar apoi m-am silit să le relaxez. *Nu* aveam de gând să-i dau satisfacția de a-mi provoca nici cea mai mică reacție vizibilă.

Am inspirat adânc, mi-am compus o expresie facială neutră și m-am răsucit încet. Pe lângă cel mai neplăcut sunet din lume, m-a întâmpinat și cea mai neplăcută imagine posibilă.

Nenorocitul de Josh Chen.

Înalt de aproape doi metri, îmbrăcat în jeanși negri și cu o cămașă albă, aleasă *anume* ca să-i pună mușchii în evidență. Fără îndoială, ținuta lui fusese aleasă dinadins. Probabil că petrecea mai mult timp decât mine preocupându-se de aspectul lui fizic, iar de mine nu se poate spune că nu mă îngrijesc. Ar trebui ca fața lui să apară în dicționar, în dreptul cuvântului *vanitos*.

Cea mai nasoală parte era că, din punct de vedere *teoretic*, Josh arăta bine. Păr negru și des, pomeți înalți, un corp atent lucrat. Iar eu mă dădeam în vânt după așa ceva. Însă, în cazul lui, toate atuurile

astea veneau la pachet cu un orgoliu atât de mare, încât ar fi avut nevoie de propriul cod poștal.

— Bună, Joshy! am găngurit, știind cât de mult își ura porecla.

Eram la curent cu această informație prețioasă datorită lui Ava, sora lui Josh și totodată prietena mea cea mai bună.

Am zâmbit văzând scânteia de iritare care i s-a aprins în ochi. Ziua mea deja părea ceva mai bună.

Ca să fim corecți, trebuie să știți că Josh e cel care a început jocul poreclilor: a insistat să-mi zică J.R. — inițialele numelui Jessica Rabbit, personajul acela de desene animate. Unii ar putea considera porecla un compliment, dar, dat fiind că sunt o roșcată cu cupă dublu D la sutien, mă săturasem până peste cap să fiu comparată constant cu Jessica Rabbit. Iar Josh știa foarte bine lucrul ăsta.

— Bei singură?

Josh s-a uitat la cele două scaune înalte neocupate care mă flancau. Încă nu începuse *Happy Hour*, iar cele mai râvnite locuri încă nu erau cele de la bar, ci acelea din separeurile aliniate de-a lungul pereților cu lambriuri din lemn de stejar.

Josh a continuat:

— Sau deja ai speriat toată lumea pe o rază de zece metri?

— Ce ciudat c-ai pomenit de speriatul altora! am comentat, cu ochii la femeia de lângă Josh.

Era frumoasă: păr castaniu, ochi căprui și un corp zvelt. Purta o rochie mulată cu un imprimeu minunat. Mare păcat că bunul ei gust nu se aplica și la capitolul bărbați, având în vedere că ieșise cu *el*.

— Văd că ți-ai revenit îndeajuns de mult după episodul de sifilis pe care l-ai avut cât să fraierești o altă femeie neștiutoare și s-o convingi să iasă cu tine, l-am luat peste picior.

Apoi m-am adresat brunetei:

— Nu te cunosc, dar știu că ai putea avea parte de un tip mult mai de treabă. Crede-mă!

Oare Josh chiar avea sifilis? Poate că da, poate că nu. Și-o trăgea cu atât de multe fete, încât nu m-aș fi mirat să se fi pricopsit cu boala asta. Pe deasupra, dacă nu aș fi prevenit-o pe tipă cu privire la *posibilitatea* de a se molipsi de o boală cu transmitere sexuală, ar fi însemnat să nu respect Pactul Fetelor.

În loc să se crispeze, tipa a izbucnit în râs:

— Mersi că m-ai avertizat! Dar cred c-o să fiu OK.

— Faci glume despre BTS. Cât de original!

Dacă pe Josh îl deranja că-l insultam de față cu femeia cu care ieșise la întâlnire, nu a arătat-o.

A adăugat:

— Sper că pledoariile tale sunt mai creative de-atât. Altfel, o să-ți fie cam greu în lumea avocaților. Desigur, asta presupunând că iei examenul de barou.

Gura lui s-a arcuit într-un surâs arogant, dând la iveală o gropiță în obrazul stâng.

Mi-am reținut o replică agresivă. *Uram* gropița aia. De fiecare dată când apărea, își bătea joc de mine. Cât de mult îmi doream să iau un cuțit și să-l împlânt în ea!

— O să trec examenul, am zis cu răceală, înfrânându-mi gândurile violente.

Întotdeauna Josh scotea la iveală tot ce era mai rău în mine.

— Să sperăm că n-o să fi dat în judecată pentru malpraxis, Joshy, fiindcă voi fi prima care-și oferă serviciile celui care o să te reclame.

Muncisem pe brânci ca să intru la Facultatea de Drept Thayer și să primesc o ofertă de slujbă de la Silver & Klein, prestigioasa firmă de avocatură unde făcusem un internship, vara trecută. Nici gând să-mi las visul de a deveni avocat să-mi scape printre degete, când eram atât de aproape să mi-l împlinesc.

Nici în ruptul capului.

Aveam să trec examenul de barou, iar Josh Chen urma să-și înghită cuvintele. Să sperăm că aveau să-i stea în gât.

— Sunt vorbe mari pentru cineva care nici măcar n-a absolvit încă facultatea, mi-a trântit-o Josh.

S-a aplecat spre bar și și-a sprijinit antebrațul de ea. Aducea enerwant de mult cu unul dintre modelele alea masculine care pozează pentru revista *GQ*. N-am apucat să-i servesc o replică, fiindcă a schimbat imediat subiectul:

— Ești foarte aranjată. Doar ai ieșit singură în oraș, nu?

Privirea lui a coborât de la buclele mele făcute cu placa la chipul plin de machiaj, pe urmă s-a oprit asupra pandantivului de aur care îmi împodobește decolteul.

Am simțit cum șira spinării mi se preface într-o bară de fier. Spre deosebire de privirea consultantului Clark, cea scrutătoare a lui Josh mi s-a înfipt în carne ca un fier înroșit— fierbinte și batjocoritoare. Metalul bijuteriei îmi ardea pielea. M-am abținut din răspuneri să-l smulg de la gât și să-l arunc în mutra lui arogantă.

Habar n-am de ce, am rămas nemișcată, în timp ce el continua să mă studieze. Nu cu o privire languroasă, ci cu una analitică, de parcă strângea niște piese de puzzle și le punea cap la cap în minte, ca să alcătuiască o imagine.

Ochii lui au coborât spre rochia verde, de cașmir, mulată pe săni și pe talie, după care au alunecat și mai jos, până la picioarele mele în dresuri negre. S-au oprit la cizmele negre, cu toc, apoi au urcat iarăși, întâlnindu-mi ochii căprui. Surâsul ăla arogant a dispărut, lăsând locul unei expresii indescifrabile.

Tăcerea plină de tensiune scăpăra între noi. Deodată, Josh a vorbit din nou:

— Te-ai îmbrăcat ca pentru o întâlnire pe bune.

În continuare, avea o poziție relaxată, dar ochii lui se transformaseră în cuțite întunecate, pregătite să se înfigă în stânjeneala mea.

— Dar te pregăteai să pleci, deși e abia cinci și jumătate, a constatat el.

Mi-am ridicat bărbia. Fierbințeala rușinii îmi înțepa pielea. Josh putea fi caracterizat în multe feluri — groaznic de enervant, obraznic, odrasla Satanei —, dar nu era prost. Pe deasupra, era *ultima* persoană care aș fi vrut să aflu că mi se trăsese clapa.

Mi-ar fi scos ochii la nesfârșit cu chestia asta.

— Nu-mi spune că tipul n-a venit!

Vocea lui avea o notă stranie.

Căldura pe care o simțeam în tot corpul a crescut. Dumnezeuule, n-ar fi trebuit să port cașmir! Mă coceam în rochia asta stupidă.

— Ar trebui să te îngrijezi mai puțin de viața mea amoroasă și mai mult de întâlnirea ta, am încercat să-l înțep.

Încă de când apăruse în bar, Josh nu se uitase nici măcar o dată la însoțitoarea lui, însă ea nu părea deranjată de treaba asta. Sporovăia și râdea cu barmanița.

— Te asigur că, în lista mea cu chestii de făcut, să-mi fac griji pentru viața ta amoroasă nu se numără nici măcar printre primele cinci mii.

În ciuda replicii lui acide, Josh se uita la mine cu aceeași expresie indescifrabilă.

Fără niciun motiv evident, stomacul meu a făcut o tumbă.

— Foarte bine! i-am zis.

Replica mea era jalnică, însă adevărul e că mintea nu-mi funcționa așa cum ar fi trebuit. De vină era epuizarea. Sau alcoolul. Sau un milion de lucruri care nu aveau nicio legătură cu bărbatul din fața mea.

Mi-am înșfăcat haina și m-am lăsat să alunec de pe scaun. Voiam să plec de aici fără niciun alt cuvânt.

Din nefericire, am calculat greșit distanța dintre stinghia scaunului de bar și podea. Piciorul mi-a alunecat. Când mi-am simțit corpul înclinându-se spre spate, am scos un sunet gătuit. Încă două secunde și aș fi căzut în fund, dar deodată o mână a țâșnit spre mine și m-a apucat de încheietură, trăgându-mă în sus.

Eu și Josh am încremenit, cu privirile pironite asupra locului în care degetele lui îmi strângeau încheietura. Nici măcar nu-mi puteam aminti când ne atinseserăm de bunăvoie ultima dată. Poate cu trei veri în urmă, când mă împinsese în piscină, complet îmbrăcată, la o petrecere, iar eu ripostasem înfigându-mi cotul în zona lui inghinală.

Chiar și în prezent, imaginea lui Josh îndoindu-se de mijloc din cauza durerii mă alina foarte mult în vremuri grele. Dar nu la asta mă gândeam acum.

În schimb, mă gândeam la cât de aproape era de mine — tulburător de aproape, îndeajuns de aproape încât îi simțeam parfumul. Era un miros plăcut, citric, nu o duhoare de foc și smoală, așa cum te-ai fi așteptat.

Căzătura mea evitată la mustață răscolise în mine un val de adrenalină care acum îmi gonia prin corp, făcându-mi pulsul să accelereze nesănătos de mult. M-am silit să respir rar și profund, în ciuda căldurii sufocante care mă cuprinsese.

— Acum poți să-mi dai drumul, i-am zis. Până nu mă umplu de bube.

Pentru o fracțiune de secundă, strânsoarea lui Josh s-a întezit, dar pe urmă mi-a dat drumul ca ars. Expresia lui enigmatică de mai înainte a dispărut, iar în locul ei a apărut iritarea.

— M-am asigurat că nu-ți fracturezi noada. Cu plăcere, *J.R.*!

— Nu fi așa de teatral, *Joshy*! Chiar dacă nu m-ai fi prins, n-aș fi căzut.

— Sigur că nu. Doamne ferește să zici vreodată *mulțumesc*!

A completat, și mai sarcastic:

— Știi că ești la fel de nașpa ca o durere în fund, da?

— E mai bine decât să fii un fund pur și simplu! i-am întors-o eu.

Toți cei care se uitau la Josh vedeau un doctor arătos și fermecător. Eu mă uitam la el și vedeam doar un dobitoc plin de el și care te judecă.

Ava, poți să-ți faci alte prietene. Tipa asta aduce numai bebele. N-ai nevoie de o asemenea persoană în viața ta.

Obrajii mei s-au înroșit. Trecuseră șapte ani de când îl auzisem, din întâmplare, pe Josh vorbindu-i soră-sii despre mine, exact în perioada când eu și Ava începeam să ne împrietenim, iar amintirea aceea încă mă durea. Nu le-am spus niciodată că auzisem. Ava s-ar fi simțit prost. Cât despre Josh, el nu merita să afle cât de mult mă afectaseră cuvintele lui.

Nu era primul om care credea că nu sunt îndeajuns de bună, dar fusese primul care încercase să distrugă una dintre prietenii mele, din cauza părerii pe care o avea despre mine.

I-am adresat un zâmbet silit.

— Te rog să mă scuzi, dar mi-am depășit pragul de toleranță zilnică față de prezența ta.

Mi-am pus haina și mănușile, apoi mi-am potrivit poșeta pe umăr.

— Transmite-i însoțitoarei tale condoleanțele mele!

Ca să nu-i las timp să răspundă, am trecut repede pe lângă el și am ieșit, cu pas iute, în aerul rece de martie. Abia acum mi-am permis să mă relaxez. Însă pulsul meu tot gonea înnebunit.

Dintre toți oamenii cu care m-aș fi putut intersecta la bar, *trebuia* să dau nas în nas cu Josh Chen. Oare ziua asta putea fi mai rea de-atât?

Deja îmi imaginam cum avea să mă înțepe data viitoare când urma să ne vedem.

Mai știi când tipul ăla te-a lăsat cu ochii în soare, J.R.?

Mai știi când ai stat la bar o oră întreagă, de una singură, ca o ratată?

Mai știi când te-ai aranjat din cap până-n picioare și ai folosit ultimele rămășițe din fardul tău de pleoape preferat, de dragul unui tip pe nume Todd?

E adevărat, Josh habar n-avea despre ultimele două chestii, dar nu m-aș fi mirat să le afle.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare și am dat colțul clădirii. Ardeam de nerăbdare să mă îndepărtez cât mai mult de odrasla Satanei.

Barul *Bronze Gear* era situat pe o stradă animată, presărată cu restaurante. Chiar și iarna, muzica plutea în aer, iar trotuarele gemeau de lume. Strada pe care pășeam în clipa asta era izbitor de tăcută, deși se afla la mică distanță de bar. De o parte și de alta a străzii se înșirau magazine cu obloanele trase, iar din crăpăturile din pământ creșteau buruieni. Deși soarele nu apusese încă, umbrele lungi împrumutau împrejurimilor un aer rău-vestitor.

Din instinct, am iuțit pasul. Mă gândeam nu numai la întâlnirea mea întâmplătoare cu Josh, dar și la zecile de sarcini de pe lista mea cu lucruri de făcut. Ori de câte ori rămâneam singură, grijile și sarcinile îmi încolțeau mintea, ca niște copii care se vânzolesc ca să atragă atenția părinților.

Absolvirea, învățatul pentru examenul de barou, poate chiar să-l fac pe Todd albie de porci prin mesaje (de fapt, nu; nu merită efortul), să caut iar online apartamente de închiriat, petrecerea-surpriză pentru ziua de naștere a lui Ava, în weekendul ăsta...

Stai puțin!

Zi de naștere. Martie.

M-am oprit brusc.

Dumnezeule!

În afară de Ava, mai știam pe cineva a cărui zi de naștere e la începutul lui martie, dar...

Cu o mână tremurătoare, mi-am scos telefonul din buzunar, iar inima mi s-a făcut cât un purice când am văzut data. *2 martie.*

Azi era ziua *ei* de naștere. Uitasem complet.

Vinovăția și-a întins tentaculele înăuntru meu. Mă întrebam, la fel ca în fiecare an, dacă ar trebui să o sun. Nu o făceam niciodată, dar... *poate că anul ăsta avea să fie altfel.*

Îmi spuneam asta în fiecare an.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Nici ea nu mă suna niciodată de ziua mea. Nici de Crăciun. Nici cu ocazia oricărei alte sărbători. De șapte ani, nu vorbisem deloc cu Adeline și nici nu o mai văzusem.

Sun-o! N-o suna! Sun-o! N-o suna!

Îmi mușcam neîncetat buza de jos.

Împlinea patruzeci și cinci de ani. E o vârstă însemnată, nu? Una destul de importantă încât fiica ei să-i telefoneze ca să-i ureze *la mulți ani...* Nu eram deloc sigură că dorea să primească ceva, oricât de mic, de la mine.

Eram atât de adâncită în discursul meu lăuntric, încât n-am observat că se apropia cineva decât în clipa când am simțit țeava unei arme lipindu-se de spinarea mea. O voce răgușită s-a răstit:

— Dă-mi telefonul și portofelul! Acum!

Inima mi s-a oprit în loc și aproape c-am scăpat telefonul din mână. Nu-mi venea să cred. Îmi simțeam membrele grele ca piatra.

Cred că glumești!

Nu adresa niciodată universului o întrebare al cărui răspuns nu vrei să-l afli! După cum se dovedea, de fapt, ziua mea putea fi mai rea. Al dracului de rea.

— SĂ N-O SPUI! I-AM CERUT.

Mi-am desfăcut berea, ignorând expresia amuzată a Clarei. Barmaniță drăguță cu care flirtase până de curând era ocupată cu mulțimea de clienți sosiți odată cu începerea *Happy hour*. Încă de atunci, Clara se uita la mine cu un surâs atotștiutor.

— Bine. N-o s-o spun, a zis Clara.

Și-a încrucișat picioarele și a sorbit din băutura ei.

Clara era asistentă medicală la Spitalul Universitar Thayer, unde lucram și eu, ca rezident. Eram în al treilea an de rezidențiat și mă specializam în medicina de urgență, așa că ne intersectam destul de des. Ne împrieteniseram în primul meu an de rezidențiat. Aveam în comun pasiunea pentru sporturi și pentru filmele siropoase din anii '90, dar interesul ei sexual față de mine sau față de oricare alt membru al speciei masculine era zero.

Nu venisem cu ea la bar fiindcă aveam o întâlnire romantică, însă nu corectasem presupunerea greșită a lui Jules. Viața mea personală nu o privea. La naiba! Uneori, aș fi dorit ca propria-mi viață personală să nu mă privească nici pe mine.

— Foarte bine! i-am zis amicei mele.

Am surprins privirea unei blonde drăguțe, așezată în capătul opus al barului, și i-am adresat un zâmbet jucăuș. La rândul ei, mi-a răspuns cu un zâmbet sugestiv.

Uite, de-*asta* aveam nevoie: de alcool, să mă uit împreună cu Clara la meciul echipei Wizards și de puțin flirt nevinovat. Orice, ca să nu mă mai gândesc la scrisoarea care mă aștepta acasă.

Mai corect spus, *scrisorile*. La plural.

24 decembrie. 16 ianuarie. 20 februarie. 2 martie. Datele celor mai recente scrisori primite de la Michael mi se perindau prin minte.

În fiecare lună, fără excepție, primeam câte una de la el și mă detestam pentru că nu le aruncam la gunoi îndată ce soseau.

Am sorbit prelung din bere, străduindu-mă să uit de teancul de scrisori nedesfăcute care zăceau în sertarul biroului meu. Era deja a doua mea bere în decurs de zece minute, dar de ce nu? Dă-o dracului! Doar avusesem o zi lungă la muncă. Aveam nevoie să mă destind.

— Dintotdeauna mi-au plăcut roșcatele, a zis Clara, încercând să mă atragă într-o conversație pe care nu doream s-o port. S-ar putea ca *Mica sirenă* să fie motivul. În copilărie, era desenul meu preferat.

Auzindu-mi oftatul prelung și agasat, fața ei s-a destins într-un zâmbet.

Am comentat:

— E uluitor cât de lipsită de subtilitate ești.

Zâmbetul Clarei s-a lășit.

— Îmi place să am măcar o trăsătură de caracter uluitoare. Deci cine-i tipa?

N-avea rost să încerc să-i evit întrebarea. Odată ce își puna în cap că un anumit subiect e picant, Clara era ca un pitbull care nu avea să renunțe la osul lui.

— Cea mai bună prietenă a soră-mii. Un ghimpe în coasta mea.

Aducându-mi aminte de foarte recenta întâlnire cu Jules, umerii mi s-au încordat.

O caracteriza *perfect* să fie nesuferită chiar și atunci când încercam s-o ajut. Ce să faci cu ramura de măslin?! Merită să-i dai un buchet de spini și să sperii c-o s-o înțepe până la sânge.

De fiecare dată când încercam să mă port frumos cu ea — ca să fiu sincer, nu se întâmpla prea des —, îmi aducea aminte de ce nu o să fim prieteni niciodată. Amândoi eram prea încăpățânați, aveam personalități prea asemănătoare. Era ca și cum s-ar fi ciocnit două flăcări.

Din păcate, Jules și soră-mea, Ava, erau prietene la cataramă încă de când locuiseră împreună, în primul an de facultate. Asta însemna că n-aveam de ales decât să suport prezența lui Jules în viața mea, indiferent cât de mult ne enervam reciproc.

Habar n-am ce avea împotriva mea, dar știam foarte bine că avea tendința s-o vâre pe Ava în bucluc.

În cei șapte ani de când se cunoșteau, am fost prezent când Ava a luat-o razna după ce a mâncat negresele cu canabis ale lui Jules și aproape c-a alergat goală prin casă, la o petrecere; am consolat-o când și-a vopsit părul cu vopsea semipermanentă portocalie, după ce s-a îmbătat la petrecerea organizată pentru ziua de naștere a lui Jules; le-am cules pe soră-mea și pe Jules de pe marginea drumului din Maryland, la dracu-n praznic, fiindcă lui Jules îi venise strălucita idee de a însoți niște străini — cu care tocmai făcuseră cunoștință într-un bar — într-o călătorie spontană la New York. Mașina li se stricase pe drum. Din fericire, străinii ăia nu erau periculoși, dar chiar și-așa, totul s-ar fi putut sfârși urât.

Astea sunt doar câteva exemple. Aș putea înșira mii de împrejurări în care Jules a convins-o pe soră-mea să facă diverse tâmpenii.

Ava era adultă și capabilă să ia hotărâri pe cont propriu, însă era, totodată, și prea credulă. În calitate de frate mai mare, datoria mea era s-o protejiez, mai ales după ce mama noastră murise, iar tatăl nostru se dovedise a fi un psihopat nenorocit.

Iar eu nu mă îndoiam deloc că Jules era o influență proastă. Și cu asta, basta!

Gura Clarei a zvâcnit.

— Și ghimpele din coasta ta are un nume?

După ce am sorbit iar din bere, am răspuns scurt:

— Jules.

— Hmm. Jules arată foarte bine.

— Da, sucubii mâncători de oameni arată așa. În felul ăsta reușesc ei să te păcălească.

Mi-am dat seama că vocea mea căpătase un ton iritat.

Da, Jules era frumoasă. La fel sunt și florile de omag și caracatițele cu inele albastre. Aspectul lor frumos ascunde otrăvuri fatale; iar în cazul lui Jules, otrava cu pricina era administrată de limba ei ascuțită.

Cei mai mulți se lăsau orbiți de rotunjimile ei și de ochii ei mari, căprui. Nu și eu. Eram prea prudent ca să-i cad în capcană. Faptul că frânsese inimile multor amărăți care învățau la Thayer era încă o dovadă că, dacă țineam la sănătatea mea psihică, trebuia să stau departe de ea.

Fața Clarei era toată numai încântare.

— Nu te-am mai văzut așa de pornit din cauza unei tipe. Abia aștept să le povestesc celorlalte asistente.

Isuse!

Ce-ai văzut în *Gossip Girl* e nimic în comparație cu salonul asistentelor medicale. Îndată ce o veste ajunge la urechile lor, se răspândește ca fulgerul prin tot spitalul.

— Nu sunt *pornit*, iar tu n-ai ce să povestești.

Am ales să schimb subiectul, ca să nu mă piseze să-i dau detalii. N-aveam chef să discut despre Jules Ambrose nici măcar o secundă mai mult decât era necesar.

— Hai să-ți dau o veste adevărată: în sfârșit, m-am hotărât unde o să plec în vacanță.

Clara și-a dat ochii peste cap.

— Chestia asta nu-i nici pe departe la fel de interesantă ca viața ta amoroasă. Jumătate dintre asistente sunt îndrăgostite de tine. Nu pricep de ce.

— Păi, e logic. Fiindcă sunt o partidă bună.

Dacă zici un adevăr, nu înseamnă că ești arogant. Dar adevărul e că niciodată nu m-aș culca cu cineva care lucrează în spital. Nu-mi fac nevoile în același loc unde mănânc.

— Și modest, pe deasupra, a completat Clara, după care a renunțat să încerce să-mi stoarcă informații despre Jules și s-a mulțumit să-mi cânte în strună: OK, zi-mi unde te duci în vacanță.

De data asta, zâmbetul meu era sincer.

— În Noua Zeelandă.

Ezitasem multă vreme între Noua Zeelandă, unde plănuiam să fac sărituri cu coarda elastică, și Africa de Sud, unde aș fi făcut scufundări printre rechini, însă până la urmă luasem o hotărâre. Îmi cumpărasem bilet de avion cu o seară în urmă.

Rezidenții au un program de tot rahatul, dar cei care lucrează în medicina de urgență o duc mai bine decât — să zicem — chirurgii. Eu lucram, amestecat, în ture de opt și douăsprezece ore, cu o zi liberă obligatorie odată la șase zile. Prin lege, în fiecare an trebuia să am patru perioade a câte cinci zile libere consecutiv. Reversul medaliei era că noi, cei din medicina de urgență, lucram non-stop în timpul turelor, dar pe mine nu mă deranja. Îmi convenea să fiu ocupat. Când aveam multă treabă, mintea mea nu mai fugea la alte lucruri.

Acum eram foarte entuziasmat să-mi încep primul concediu din acest an. Cererea mea de concediu pentru primăvară fusese aprobată și deja vedeam cu ochii minții cum avea să fie în Noua Zeelandă: cer albastru, munți cu crestele ninse, senzația de imponderabilitate atunci când mă lăsam să cad în gol și valul de adrenalină care-mi făcea corpul să vibreze ori de câte ori practicam sportul meu preferat.

— Ia mai taci! mi-a zis Clara cu năduf. Sunt așa de invidioasă pe tine. Ce trasee montane o să faci?

Făcusem cercetări amănunțite despre cele mai frumoase trasee din țară. Am delectat-o cu planurile mele până când barmanița s-a întors la noi, iar atenția Clarei a fost distrasă. Fiindcă nu voiam să-i stric poile, m-am întors la berea mea și la meciul de baschet dintre Wizards și Raptors, difuzat la televizor.

Tocmai mă pregăteam să comand încă o bere, când o voce delicată, feminină m-a întrebat:

— Locul ăsta e ocupat?

M-am răsucit în loc și am dat cu ochii de blonda drăguță cu care făcusem schimb de priviri adineauri. Nu observasem că își părăsise locul. Acum stătea așa de aproape, încât îi vedeam pistrii de pe puntea nasului.

Din reflex, i-am aruncat un surâs leneș, care a făcut-o să roșească.

— Nu. Poți să stai aici.

Eram atât de versat în procesul care precedă partidele ocazionale de sex, încât nici nu mai era nevoie să mă străduiesc să cuceresc femeile. Totul îmi era bine întipărit în memorie: cumpără-i ceva de băut, pune-i întrebări despre persoana ei, ascultă cu atenție — sau prefă-te că ascuți —, din când în când dă aprobator din cap și scoate câte-o exclamație, atinge-ți mâna de a ei.